

vidneže, da bi orali z nosom po njih, temveč se morajo ogledovati iz primerne daljave, da se pokaže njih pravi učinek.

Pristen impresionist pa si tudi ne izbira svojih sujetov zgolj med »zgorjnimi desettisoči« takozvanih slikovitih izvoljencev, nego »milieu« njegovega delovanja je vesoljno stvarstvo; pri njem ne odločuje samo »klasična lepota« po tesnosrčnih estetikih za umetniško posnemanje predestinovanih podob in prizorov, temveč nanj vpliva le hipni vtisk vidnih stvari. Skratka: impresionistnemu slikarju je ves svet dobrodošel predmet, katerega potem proizvaja, kakor se um razodeva po njegovem mediju, t. j. po njegovem vidu in duševnemu razpoložju.

V. Holz.



Razpis častne nagrade.

Da pospešimo razvoj naše beletristične književnosti, razpisujemo na predlog uredništva »Ljubljanskega Zvona«

častno nagrado v znesku 400 kron av. vr.

za najboljši pripovedni spis (**novelo, povest ali roman**), ki obsegaj najmanj 6 tiskanih pol »Zvonove« oblike. **Celotni** rokopis naj se pošlje do

dne 1. oktobra tekočega leta.

Glede snovi imajo pisatelji popolnoma svobodne roke. Delo se bode presojalo z zgolj umetniškega ali estetičnega stališča.

Avtor, čigar proizvod dobi našo častno nagrado in čigar spis se natisne v »Ljubljanskem Zvonu«, prejme vrhutega še običajni sotrudniški honorar.

Pisatelj naj se ne podpiše na svojem rokopisu, ampak naj priloži svoje ime v zapečatenem kuvertu, na katerem bodi zabeležen naslov njegovega konkurenčnega spisa.

V Ljubljani, dne 1. januarja 1900.

Za upravni odbor »Narodne tiskarne«:

dr. Ivan Tavčar.

Sedemdesetletnica drja. Benamina Ipavca. Začetkom meseca decembra minolega leta je praznoval znameniti slovenski skladatelj, gosp. dr. Benj. Ipavc, v Gradcu sedemdeseti god svojega rojstva. Graški Slovenci, na čelu jim seveda naši akademiki, so bili priredili zaslužnemu možu primerno slavnost z banketom. Četudi število navzočih častilcev tisti jubilejni večer morebiti ni bilo preveliko, gospod skladatelj bodi prepričan, da mu je v duhu čestitala vsa slovenska domovina! Ni ga dandanes po Slovenskem nikjer tako skritega kraja, kjer bi še ne bili peli kdaj kake Ipavčeve pesmi, čeprav pevcij imena skladateljevega morda niti poznali niso. Gosp. Benjamin Ipavc je s svojim bratom drjem Gustavom Ipavcem vred začel pesmi skladati že v onih časih, ko so Slovenci imeli le malo ali pa nič posvetnih kompozicij! Ni v tem listku prostora za to, da bi se obširneje razpravljalo o zaslugah našega jubilanta za slovensko glasbo — o priliki pač priobči naš »Zvon« kako študijo izpod strokovnjaškega peresa —, za danes želimo samo to, da bi Bog sivolaslega našega umetnika še dolgo ohranil zdravega in čilega! Na mnogaja ljeta!

A. A.